

LIBRIS

We know
books

GRENWICH & LENNOX

ASCENSIUNEA

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

Prolog

La început, existau doar Primordialii. Ființe ale căror gânduri modelau însăși realitatea, care insuflau viață neantului și zugrăveau existența peste Abis.

Din visele lor se nascură oceanele și pădurile, munții și stelele. Din șoaptele lor se iviră muritorii. Din mândria lor apărură Aesymarii, copii divini care moșteniră frânturi din puterea creatorilor lor.

Dar puterea stimulează ambiția.

Dintre Aesymari, doisprezece se ridicară deasupra tuturor celorlalți. Dorințele lor creșcuseră fără măsură, foamea lor de putere se adânci, iar când priveau spre Elaren, Tărâmul Muritorilor, nu o făceau ca niște păstori ai lumii, ci precum niște conducători care își așteptau coroanele.

Despre ceea ce urmă se amintesc doar frânturi. O răzvrătire șoptită în imnuri pe jumătate uitată, un război atât de întins încât mintea muritorilor nu îl putea cuprinde. Unii spuneau că făuritorii se stinseseră pur și simplu, epuizați de însăși lucrarea prin care modelaseră realitatea. Alții credeau că încă dormeau, pecetluiți dincolo de orice atingere, așteptând clipa întoarcerii.

Oricare ar fi fost adevărul, Primordialii dispăruseră de mult.

În absența lor, Olinthar, cel mai puternic dintre Cei Doisprezece, revendică tronul cel mai înalt și se proclamă Regele Zeilor. Sub stăpânirea sa, se nascu o nouă ordine: Cei Doisprezece în frunte,

ceilalți Aesymari sub ei, iar mai târziu, copiii născuți din unirea lor divină.

Însă creația deja fusese stigmatizată. Puterea divină se scurgea în lumea muritorilor ca dintr-o rană deschisă, infiltrându-se în carne și în oase. Unii muritori se schimbă, atinși de scânteii prea puternice pentru o viață obișnuită. Deveniră periculoși, imprevizibili și, tocmai de aceea, prețioși.

Astfel apărură Încercările Ascensiunii, un moment crucial, când cei atinși de putere își puteau dovedi vrednicia. Cei care rezistau erau primiți în cel mai de jos rang al panteonului, cinstiți sub numele de Legendă. Cei care eșuau erau izgoniți, iar numele lor se risipeau în praful uitării.

Și astfel, vreme de milenii, această ordine rămase neclintită.

IERARHIA PANTEONULUI

Primordiali

Primele ființe, creatori ai existenței și ai raselor Aesymari și Muritori. Dispăruți

Cei Doisprezece

Cei mai puternici dintre Aesymari, acum conducători ai Tărâmului Zeilor și ai Tărâmului Muritorilor (Voldaris și Elaren)

Aesymar

Restul panteonului Aesymar original

Legende

Cei născuți din liniile genealogice originare ale Aesymarilor, precum și muritorii binecuvântați care s-au ridicat la rangul de zei prin intermediul Încercărilor

(Toate Legende sunt Aesymari la origine, dar nu toți Aesymarii sunt Legende)

Muritori Aleși

Muritori care au dezvoltat daruri sau puteri

Muritori

Locuitori din Elaren, Tărâmul Muritorilor

Capitolul 1

SARE ȘI STELE

Cuțitul pentru stridii îmi alunecă în mână, despicându-mi degetul mare în loc să despice cochilia încăpățânată.

– La naiba! am bombănit, privind sângele cum se prelingea din rană. Îmi zvâcnea capul din cauza unei dureri provocate de prea multă bere și prea puțin somn. Thatcher, nenorocitul! am bombănit către magazia goală, sugându-mi sângele din deget.

Gustul metalic se amestecase cu mirosul de maree joasă – alge putrezite, noroi sărat și mirosul ascuțit al peștelui lăsat prea mult timp la soare. Era genul de miros care i-ar fi făcut pe majoritatea oamenilor să vomite.

Dar straturile de stridii nu așteptau pe nimeni, nici măcar pe aceia dintre noi care sufereau consecințele deciziilor nechibzuite luate noaptea trecută. Geamănul meu era, fără îndoială, în pat în compania cuiva, suferind de aceeași mahmureală, dar fără nicio responsabilitate.

Am tresărit când apa sărată din următoarea stridie îmi intră în rană. Când devenisem eu cea responsabilă? Cu siguranță nu era înclinația mea naturală. Noaptea precedentă mi se derulă prin fața ochilor. Dansam pe mesele de la Sandbar, singura tavernă din micul nostru sat. Dădeam tonul mulțimii care cânta cântece marinărești deocheate, atât de obscene încât ar fi făcut și un căpitan să roșească.

Provocasem trei pescari la un concurs de băut și câștigasem, în timp ce Thatcher mă susținea de pe margine și aduna câștigurile la pariu. Ținusem pasul cu ei pahar după pahar, trântindu-mi ultima cupă pe masă în ropote de aplauze, fără să-mi pierd nici măcar o clipă echilibrul. Și, cu toate astea, reușisem să mă ridic din pat în zori, în timp ce fratele meu încă dormea dus, doborât de beție.

Povara de a mă asigura că totul mergea ca pe roate mi se așezase pe umeri cu ani în urmă – o sarcină pe care nu o cerusem niciodată, dar de care nu putusem fugi. Fiecare decizie, fiecare alegere necesita o analiză atentă a consecințelor. Dacă stridiile nu erau sortate cum trebuie? Dacă nu câștigam destul la piață? Ce-ar fi fost dacă aș fi dat greș tocmai în singurul lucru pe care Sulien încă îl aștepta de la mine – această încredere simplă, această competență discretă care părea să fie singura monedă pe care o mai aveam de oferit? Calculele mentale constante mă epuizau mai mult decât m-ar fi epuizat orice muncă fizică.

Am despicat altă stridie. Aceasta cedă sub lama mea, dezvăluind carnea strălucitoare din cochilia perlată.

Am aruncat-o în coșul pentru vânzare și am luat alta din grămadă, stabilind un ritm în ciuda durerii de cap. Briden rezerva întotdeauna două coșuri de cochilii pentru primii săi clienți. Pe acelea le pregăteam la prima oră, le ambalam în alge marine și gheață și le livram înainte să se deschidă piața obișnuită. Pe celelalte le aduceam și le decojeam la comandă pe parcursul zilei. Era o pacoste, dar astfel aveam stridii de cea mai bună calitate și obțineam o primă.

În cele din urmă, ușa șopronului se deschise scârțâind, lăsând să cadă lumina aspră a dimineții pe podelele de lemn uzate.

– Arăți de parcă a dat ceva peste tine, am spus fără să mă deranjez să mă uit în sus. De două ori, dacă mă uit mai bine.

Thatcher râse, sunetul făcându-mi tâmplele să zvâcnească și mai tare.

– Iar tu arăți ca o rază de soare, surioară. Am zărit strălucirea aceea emanată de răutate.

Intră cu o oră întârziere și arătând mult prea mulțumit de sine. Cămașa de in pe care o purta era prost încheiată și mototolită, ȋesătura de un verde pădure era strâmbă pe umerii lui largi, iar părul

îi era răvășit în mai multe direcții, purtând urmele inconfundabile ale unor degete care nu erau ale lui.

Hainele mele erau practice și uzate – o bluză simplă, de culoare crem, băgată în pantaloni maro-închis care fuseseră peticiți de mai multe ori decât puteam număra, cizme din piele rezistentă, zgâriate de anii de mers pe plajă, și o veche vestă de pescuit care îi aparținuse lui Sulien, în buzunarele căreia încă erau bucăți de plasă și de scoici.

Aveam același păr negru ca al lui Thatcher, deși al meu cădea în valuri întărite de sare până dincolo de umeri, în timp ce al lui era tuns scurt. Amândoi aveam același maxilar pătrat, obraji cu gropițe și pistrui împrăștiați pe pielea albă, bronzată de anii petrecuți sub soarele de pe coastă. Ochii noștri indigo erau o trăsătură moștenită de la mama noastră, la fel ca încăpățânarea și afinitatea pentru ne-cazuri, potrivit lui Sulien.

– Drăguț din partea ta să mă onorezi cu prezența, am spus, aruncând o cochilie goală în grămada de gunoi și dându-mi o șuviță de păr după ureche. Te-a izgonit, în cele din urmă, ultima ta cucerire sau ai plecat înainte ca tatăl ei să te descopere?

Thatcher luă un cuțit și se așeză lângă mine la masa de sortare, întinzând mâna după o stridie.

– Ultima variantă, răspunse el cu acel zâmbet exasperant. Apropo, te salută fiica lui Keth.

– Care dintre ele? am întrebat, deși știam deja – fiica cea mică a bătrânului îi făcuse ochi dulci fratelui meu toată vara, biata prostovană!

– Cea drăguță. Zâmbi larg în timp ce scotea fără efort o stridie. Întotdeauna era frustrant cum muncea atât de ușor, chiar și pe jumătate beat. Avea acea ușurință în toate – genul de existență fermecată în care lucrurile mergeau ca pe roate, în care ușile se deschideau fără să fie nevoie să le împingă, în care zâmbetele apăreau fără efort. Știi că prefer femeile cu părul blond.

– Amândouă sunt drăguțe. Am aruncat încă o stridie în coșul de piață. Și amândouă sunt prea bune pentru tine. Sper că știe că doar o adaugi la colecția ta.

– Oh, știa exact ce urma să primească. Thatcher ridică din sprâncene, arătând atât de ridicol încât aproape că l-am iertat pentru

că mă lăsase singură toată dimineața. Și ceea ce a și primit, în mod repetat, până acum o oră. Deși a vorbit mai mult cu alte părți ale corpului.

I-am dat un cot puternic în coaste.

– Trup fragil, zise el.

Mi-am mișcat cuțitul, aruncându-i un jet de saramură de stridii direct în față. Scui-pă, tușind dramatic.

– Încerci să mă îneci? Am crezut că vei fi mai binedispusă după înotul de la miezul nopții cu iubitul tău.

– Am mers pe jos de-a lungul golfului după ce am plecat de la tavernă. Singură.

Am ridicat din umeri.

– Singură zici? rosti cu subînțeles.

– Spre deosebire de unii oameni, eu nu am nevoie de companie în fiecare oră a zilei.

Umărul fratelui meu se izbi de al meu.

– Mincinoaso! Ai fost cu Marel. Întotdeauna îmi dau seama când ai fost cu el – ai privirea asta îngâmfată, ca o pisică care a dat de smântână. Se aplecă mai aproape, coborându-și vocea: Și ai un semn de mușcătură chiar sub ureche, unul pe care nu l-ai văzut când te-ai îmbrăcat.

Mi-am dus instinctiv mâna la gât, înroșindu-mă. Thatcher izbucni în râs.

– Prost mai ești! am bombănit, aruncând cu mai multă saramură în el, dar nu mi-am putut stăpâni zâmbetul care îmi înflorește pe buze. Cu ce-am greșit să mă aleg cu un frate ca tine?

– Te-ai plictisi fără mine, răspunse el, scuturând cu îndemănare trei stridii într-o succesiune rapidă, dându-se mare. Mă privi cu coada ochiului, sinceritatea strecurându-se în vocea lui. Când ai de gând să cedezi și să-l lași să-ți facă curte? Marel moare după tine de vreo doi ani, nu?

M-am concentrat asupra a ceea ce făceam, fără să mă opresc.

– Nu e chiar așa.

– Ar putea fi.

– Nu va fi, am spus ferm. Știi asta.

Thatcher oftă, dar nu insistă. Mă cunoștea prea bine ca să mă contrazică atunci când mintea mea era hotărâtă. Și era mult prea conștient de ceea ce credeam despre asta. Era mai bine să nu complic lucrurile. Era mai bine ca Marel să se gândească la mine doar ca la o plăcere ocazională, un spirit sălbatic imposibil de îmblânzit. Chiar dacă voia mai mult. În cele din urmă, avea să meargă mai departe.

Mâna lui Thatcher o acoperi scurt pe a mea, liniștindu-mi cuțitul. Când am ridicat privirea, expresia lui nu era provocatoare. În ea era doar înțelegere. Poate că alerga după toate femeile eligibile din sat, dar în adâncul lui purta aceeași povară. Pe mine.

Pentru noi, unele uși aveau să rămână mereu închise.

– Întotdeauna te-am susținut, Thais. Știi asta.

Am încuviințat, întorcându-mă la munca mea. Cumva, nu mă îndoiesem niciodată de acele cuvinte simple venite din partea lui.

Am terminat primul lot chiar când răsărea soarele, colorând apa în auriu dincolo de ferestrele șopronului. Am ieșit în aerul proaspăt al dimineții, satul Saltcrest întinzându-se în fața noastră. Bărcile de pescuit împânzeau portul, cei matinali trăgând deja captura. Căsuța noastră se afla la câțiva pași de țârm, fumul ieșind din coș.

Am făcut o pauză, admirând priveliștea pe care o văzusem în fiecare zi din cei 26 de ani ai mei. Casele simple din lemn cu scândurile gri, templul de piatră de pe deal, plasele de pescuit atârinate la uscat între stâlpi. Nimic nu se schimba niciodată acolo, fiind exact așa cum aveam nevoie să fie. Poate că de aceea mă lansasem în fiecare provocare din taverne, în fiecare înot sălbatic, în fiecare întâlnire la miezul nopții.

Pentru că nu putusem niciodată să scap de sentimentul că, la un moment dat, toate acestea aveau să se termine.

În piață era activitatea obișnuită de dimineață când am ajuns cu coșurile noastre cu stridii proaspete. Thatcher începu imediat să aranjeze standul, în timp ce eu căram în față captura zilei, aranjând stridiile în rânduri ordonate pe paturi de alge marine.

– Gemenii Morvaren în carne și oase! strigă Dorna, soția brutarului, apropiindu-se cu un coș de chifle calde. Amândoi arătați foarte obosiți în dimineața asta.

– Vorbește în numele tău, Dorna, i-am răspuns, afișând un zâmbet. Nu am arătat niciodată mai bine.

Ea râse, iar fața ei rotundă se încreți.

– Se zvonește că tu și fratele tău aproape că ați secăt Sandbar aseară.

– Doar pe jumătate, o corectă Thatcher, apărând lângă mine și luând o chiflă din coșul ei. Păstrăm restul pentru diseară.

– Întotdeauna grijulii, spuse Dorna, încuviințând din cap cu afecțiune. Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru.

Trecu la următoarea tarabă, lăsând în urma ei mirosul de pâine proaspătă. Dimineața trecu într-o ceață plăcută de tranzacții și bârfe. O pradă bună însemna bani buni, iar noi aduseserăm la piață cea mai bună marfă. Thatcher se îndepărtase, cum era de așteptat, lăsându-mă pe mine să mă ocup de clienții rămași. L-am zărit de cealaltă parte a pieței, sprijinit de un perete și fermecând-o cu un zâmbet pe fiica fierarului.

Un moment de liniște îmi oferi șansa pe care o așteptam. M-am ascuns în spatele tarabei noastre, în spațiul îngust dintre clădiri, unde nimeni nu mă putea vedea. Uitându-mă încă o dată în jur pentru a-mi asigura intimitatea, mi-am întors palmele în sus și m-am concentrat.

Stelele nu erau vizibile pe cerul zilei, dar asta nu conta. Erau mereu acolo, mereu legate de mine în moduri pe care nu le puteam explica. O furnicătură familiară mi-a amorțit vârfurile degetelor, apoi am simțit o descărcare rece, iar mici puncte de lumină apărură deasupra palmelor mele, formând o constelație în miniatură.

Am modelat luminile cu gândurile mele, transformându-le într-un peștișor care înota prin aer deasupra mâinilor mele. Lumina proiectă umbre albastre pe pielea mea, frumoase, interzise și terifiante, toate în același timp. Acesta era secretul care putea distruge totul – puterea cu care mă născusem, motivul pentru care nu puteam părăsi niciodată Saltcrest.

O înțepătură bruscă la ceafă mă făcu să închid pumnul, stingând luminile. M-am întors, cu o expresie indiferentă pe chip, în timp ce îndreptam stridiile rămase.

Thatcher apără o clipă mai târziu, uitând de fiica fierarului.

– Te antrenezi din nou? șopti el, suficient de încet încât să aud doar eu.

– Doar un pic, am recunoscut. S-a tot acumulat.

Încuviință. Puterea mea era ca o fântână care se umplea constant; dacă nu o eliberam scurt și controlat, în cele din urmă avea să se reverse. Și cu siguranță nu puteam permite să se întâmple asta.

– Ai grijă, fu tot ce spuse, dar am sesizat o notă de îngrijorare.

Thatcher își petrecuse întreaga noastră viață fiind vigilent și pentru mine, urmărind semnele de atenție, distrăgând privirile suspicioase, creând povești de acoperire când era nevoie.

– Întotdeauna sunt, i-am răspuns, înghiontindu-i umărul. În plus, te am pe tine ca să-mi păzești spatele.

Așa se întâmpla de generații – muritorii manifestau puteri care altădată aparțineau doar zeilor. Totul începuse cu secole în urmă, când vâlul dintre Tărâmul Divin și cel al muritorilor se subțiasse, permițând energiei cosmice să se infiltreze în lumea noastră ca apa printr-un baraj crăpat. La început, doar câteva picături. Cadouri mici, abia perceptibile.

Cu timpul, scurgerea se lărgise. Tot mai mulți muritori începuseră să arate semne ale binecuvântării divine. Abilitatea de a manipula focul, de a vorbi cu animalele, de a vindeca rănilor cu o simplă atingere. Dar acest tip de putere nu fusese niciodată menit pentru mâinile muritorilor. Iar zeii observaseră, desigur. Cum ar fi putut să nu observe?

Așa că ei creaseră Încercările Ascensiunii. În fiecare deceniu, cei cu har erau adunați, testați, distruși și reconstruiți după imaginea zeilor. Câțiva se înălțau pentru a se alătura panteonului. Restul muriau, puterea lor fiind revendicată de Aesymari.

Aceasta era povestea răspândită de preoți – că zeii permiteau cu bunăvoință muritorilor demni să intre în rândurile lor. Ceea ce poveștile nu spuneau era că participarea nu era opțională. Cei care refuzau onoarea erau luați cu forța. Cei care își ascundeau abilitățile erau vânați, uneori executați ca exemplu.

Spre sfârșitul după-amiezii, coșurile noastre erau goale, iar pungile cu monede erau destul de grele. În timp ce ne strângeam tarabele, am observat o activitate neobișnuită în jurul portului. Sosiseră

alte ambarcațiuni, mai mari decât barjele de pescuit obișnuite. Am simțit un nod în stomac când am privit navele frumoase cu pânzele lor imaculate. Preoții Aesymari soseau întotdeauna în astfel de nave, frumoase și teribile în perfecțiunea lor.

Veneau pentru Încercări, da, dar și pentru îndatoririle lor trimetriale – strângeau ofrande, se asigurau că sanctuarele de coastă erau întreținute corespunzător. Servitori muritori ai stăpânilor divini, cu o autoritate împrumutată care îi făcea aproape la fel de temuți ca zeii înșiși.

Thatcher îmi urmări privirea mijind ochii.

– Primii sosiți la festival.

Cuvântul mă îngheță, în ciuda soarelui cald de după-amiază. Reușisem să ignor data care se apropia, scoțând-o din minte ori de câte ori apărea. Mai erau două săptămâni până la festivalul care marca începutul Încercărilor.

Fiul tăbăcarului trecu în grabă, aproape lovindu-se de standul nostru.

– Scuze! strigă peste umăr, fără să încetinească. Trebuie să-i spun lui Keth să înceapă pregătirile!

– E în regulă, spuse Thatcher liniștit, citindu-mi tensiunea prin legătura noastră, cea pe care o aveam de la naștere.

Când eram suficient de aproape, vocile noastre puteau călători pe firul care ne lega. În rest, erau doar sentimente sau umbre ale gândurilor.

Dar nu era în regulă și amândoi știam asta. Festivalul era întotdeauna precedat de preoți care îi căutau pe cei cu har. Pe cei binecuvântați, așa cum îi numeau ei.

Cina din acea seară era tensionată. Tatăl nostru, Sulien, auzise deja de soșirea preoților. Deși nu spunea nimic direct, se vedea în băutura pe care o tot turna, în ridurile din jurul ochilor când se uita când la mine, când la la Thatcher.

– Bun câștig astăzi, comentă el, jucându-se cu mâncarea din farfurie.

– Am vândut tot, am confirmat. L-am convins pe Breen să plătească în plus pentru comanda lui de nuntă.

Sulien schiță un zâmbet încordat.

– Ce fată am! Întotdeauna face afaceri profitabile.

Thatcher mă lovi ușor pe sub masă, un semnal mut între noi. Am încuviințat discret. Știam ce voia să spun, dar nu aveam nicio intenție să aduc vorba despre asta. În schimb, m-am lansat într-o poveste despre bârfa Dornei de la piață, stârnind un râset reticent din partea tatălui nostru.

– Deci Preoții... spuse brusc Thatcher, aruncându-mi o privire.

Mâna lui Sulien se strânse în jurul paharului atât de tare încât am crezut că avea să se spargă.

– Au venit mai devreme anul ăsta, am adăugat când el nu spuse nimic.

– E inevitabil, replică în cele din urmă, cu vocea joasă și stinsă. Își umplu iar paharul, vărsând pe masa de lemn picături de vin negru care păreau sânge. Festivalul se apropie. Întotdeauna vin.

– Dar cu două săptămâni mai devreme, am insistat, fără să mă pot abține. Asta e neobișnuit.

Sulien sorbi jumătate din pahar dintr-o singură înghițitură.

– La ei nimic nu este obișnuit. La ei nimic nu este corect.

Amărăciunea din vocea lui ne redusese pe toți la tăcere pentru o clipă. Vorbeam atât de rar despre zei, despre ce se întâmplase cu mama noastră.

– Dacă am pleca? am sugerat încet, nu pentru prima dată. Să mergem în altă parte.

– Unde? Sulien râse fără umor. În orașe? Unde preoții se plimbă pe fiecare stradă? În munți? Unde fiecare călător este cercetat? Cel puțin aici suntem doar crescători de stridii – nimeni nu ne acordă atenție. Scutură din cap. Acest sat mic este cel mai sigur loc pe care îl veți găsi vreodată.

Cuvintele lui atârnavă în aer ca o sentință la moarte. M-am holbat la farfuria mea, pierindu-mi pofta de mâncare. Mâna lui Thatcher o găsi pe a mea pe sub masă, strângând-o în semn de solidaritate.

– El nu merită să mai aibă această putere asupra noastră, am șoptit, furia pe care de obicei o ascundeam cu grijă arzându-mi în piept. După tot ce i-a făcut ei.

Ochii lui Sulien se îndreptară spre ai mei, dar se înmuiară când îmi zăriră chipul.

– Nu, recunosc el. Nu merită.

În urmă cu douăzeci și șapte de ani, ea călătorise pentru solstițiu. Marele templu de acolo atrăsese mii de oameni pentru coborârea zeului. Se dusese cu alți tineri din sat, rugându-se pentru căsătorie și copii sănătoși, fără să-și imagineze vreodată că avea să atragă atenția unui membru al Celor Doisprezece. Fusesse doar altă credincioasă din mulțime când apăruse el, în toată splendoarea sa aurie – pe vremea când o tânără putea să dispară timp de trei zile, iar tovarășilor ei de călătorie li se spunea că se îmbolnăvisese și că rămăsese în grija vracilor templului.

Sulien spunea că ea nu vorbise niciodată despre acele zile în care lipsise. Nici măcar cu el. Dar când se întorsese în Saltcrest cu ochii goi și tăcuți, când apăruseră grețurile matinale câteva luni mai târziu, el pusese totul cap la cap.

Exista o singură soartă pentru orice femeie muritoare care naștea un copil conceput din două neamuri diferite. Moartea. Cel puțin în Elaren.

O singură mamă supraviețuise nașterii și o făcuse pe Tărâmul Divin.

O tăcere grea se așternu la masă, frântă doar de trosnetul slab al focului. Simțeam greutatea temerilor nespuse, aceeași conversație pe care o ocolisem ani întregi cerând în sfârșit să fie purtată.

– Țiți amintești ce mi-ai promis, spuse Sulien încet, ochii lui gă-sindu-i pe ai mei peste masă.

Nu era o întrebare.

Mi se strânse gâtul.

– Îmi amintesc.

– Nu te arăta niciodată! Vocea îi cedă. Nu aș putea supraviețui. Nu după tot ce a costat-o pe mama ta ca să te aducă pe lume.

Făcusem promisiunea cu ani în urmă, când îmi manifestasem prima dată puterea. Sulien mă pusese să jur pe memoria mamei noastre că nu aveam să îi caut niciodată pe preoți, că nu aveam să devălui niciodată ce puteam face. Era omul care ne crescuse ca și cum am fi fost ai lui, care o iubise pe mama noastră mai mult decât pe oricine, iar eu nu puteam să-i frâng inima.

– Știu, am șoptit. Nu o voi face.

Thatcher ne privi când pe unul, când pe celălalt, înțelegând greutatea a ceea ce mă lega, chiar dacă el nu o putea împărtăși pe deplin.

Întotdeauna ne așteptaserăm ca și Thatcher să dezvolte anumite puteri. Sângele divin curgea prin venele lui la fel de sigur ca prin ale mele, iar cele mai multe puteri se manifestau în adolescență, odată cu primele semne ale maturității. Dar anii trecuseră și, în timp ce eu învățasem să ascund constelații între degete, Thatcher rămăsese, cu încăpățănare, normal și la adăpost.

Când împliniserăm 20 de ani, Sulien încetase să-l mai privească cu aceeași îngrijorare îndreptată spre mine. Acceptaserăm cu toții, în liniște, că orice loterie cosmică îmi acordase mie abilități trecuse pe lângă Thatcher.

Dar această binecuvântare venea la pachet cu propriul blestem. Thatcher era liber să trăiască normal, să își facă prieteni adevărați, să clădească relații durabile. Dar nu o făcuse. Niciunul dintre noi nu reușise. Secretul meu devenise secretul familiei noastre.

Aveam 26 de ani și încă trăiam ca niște copii sub acoperișul lui Sulien – sau mai degrabă în căsuțele conectate pe care le construiserăm când ajunseserăm la vârsta majoratului, suficient de aproape încât să împărțim mesele în fiecare seară, dar suficient de depărtate pentru a menține o iluzie de independență.

Sulien nu se recăsătorise niciodată, nici măcar nu curtase pe cineva serios, deși văzusem cum se uitau la el unele dintre femeile din sat. Cum ar fi putut risca? Cum ar fi putut să aducă pe cineva suficient de aproape încât să observe modul în care trăiam? Cum ar fi putut să le pună în același pericol cu care ne confruntam noi?

Și Thatcher... Râdea, flirta și îi distra pe toți, dar uneori vedeam singurătatea în ochii lui.

Felul în care se retrăgea exact când lucrurile începeau să devină serioase.

Amândoi erau prinși în capcană de ceea ce eram eu. Trăiau vieți pe jumătate din cauza mea. Și niciunul din ei nu-mi purta pică din cauza asta. Ar fi trebuit s-o facă – Dumnezeu știa că mă supărasem pe mine destul pentru toți trei. Uneori, stăteam trează noaptea gândindu-mă la cât de diferite ar fi putut fi viețile lor dacă eu nu aș fi fost. Dacă m-aș fi oferit voluntară și i-aș fi eliberat de povară.